किम् एतद् इति पप्रच्छ माम् आहूय स तत्क्षणं,
अहं च द्वे निजाङ्गुल्यौ दिशि तस्याम् अदर्शयं । 9
तेन तस्मिंस् तिरोभूते हस्ते राजा 'अतिविस्मयात्
भूयो ऽपि तद् अपृच्छन् मां, ततश् च 'अहं तम् अब्रुवं । 10
पञ्चभिर् मिलितैः कियज् जगति 'इह न साध्यते,
इत्य् उक्तवान् असौ हस्तः स्वाङ्गुलीः पञ्च दर्शयन् । 11
ततो ऽस्य राजन्न् अङ्गुल्याव् एते द्वे दर्शिते मया,
एकचित्ते द्वयोर् एव किम् असाध्यं भवेद् इति । 12
इत्य् उक्ते गूढविज्ञाने समतुष्यत् ततो नृपः,
शकटालो व्यषीदच् च मद्बुद्धिं वीक्ष्य दुर्जयां । 13
एकदा योगनन्दश् च दृष्टवान् महिषीं निजां
वातायनाग्रात् पृच्छन्तीं ब्राह्मणातिथिम् उन्मुखं । 14
तन्मात्राद् एव कुपितो राजा विप्रस्य तस्य सः
आदिशद् बधम्; ईर्ष्या हि विवेकपरिपन्थिनी । 15
हन्तुं बध्यभुवं तस्मिन् नियमाने द्विजे तदा,
अहसद् गतजीवो ऽपि मत्स्यो विपणिमध्यगः । 16
तदा 'एव राजा तद् बुद्ध्वा बधं तस्य न्यवारयत्
विप्रस्य, माम् अपृच्छच् च मत्स्यहासस्य कारणं । 17
निगृह्य कथयाम्य् एतद् इत्य् उक्त्वा, निर्गतं च मां
चिन्तितोपस्थिता 'एकान्ते सरस्वत्य् एवम् अब्रवीत् । 18

Digitized by Google